

Villányi László

Fogkefék

*Irigylem magamat, súgtad az éjszakába,
s hallgattam, mert hát mit mondjak
akkor én, miután felfedeztem fogkeféinket;
azonnal tudnom kellett volna, miért is
simulnak egymáshoz a pohárban, tudhatnám
már, köztünk semmi sem történik véletlenül.*

Öregurak

*Azok az öregurak csak-csak tudnak valamit,
akik hétrét görnyedve, botjukra támaszkodva
megállnak előtted, s rád emelik tekintetüket;
ők még azt is megérik, neked kimondhatják,
lehet életükben utoljára, kisleány mosollyal:
Istenem, de szép, milyen széppé tette a napomat.*

Pulóver

*Irigylem kék pulóveremet, derekad
köré csavarva, csípődhez, fenekedhez
simulva utazhatott az ismeretlen tájon;
nézheti szobádban, amikor táncra perdülsz,
hallgathatja énekedet, meditálhat veled,
ott pihenhet párnád mellett egész éjszaka.*

Tenor

*Életemben először hívok egy nőt
romantikus csónakázásra, erre ő
magához ragadja az evezőket;
hiúságomban sértve duzzogni kezdek,
majd a kacagásra kacagás lesz válaszom:
akkor hát ez a mezzo-tenor szereposztás.*

Lillafüred

*A kalauz kőüil, a nyitott kocsik oldalába
kapaszkodva araszol, szinte az erdőből
hajol be hozzánk elkérni a jegyeket;
mintha egy távoli kontinensen hallanánk
az éles tülkölést, döcögve a völgy fölött,
a kanyar után már érezzük a tenger illatát.*

Tokaj

*Előző nap hiába futottunk, egy másik
vonatot értünk el az ellenkező irányba,
a mi óráinkból se tökéletes mindegyik;
magunk elől is egymáshoz menekülhetünk,
derült ki a háromszáz éves pince mélyén,
amint a furmint fényével játszottál térdemen.*